

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΕ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 29 ΜΑΪΟΥ 1937

ΔΡΙΘ 21

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

2

Τὸ πρόσωπον καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ ἐπίδρασις τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶνε τόσο μοναδικὰ καὶ ἐκκλησιακὰ, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς κοινὸς ἄνθρωπος. Μοναδικὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου, κατ' ἀνάγκην θὰ θεωρηθῇ ἐν ἓκ τῶν δύο: ἢ ὡς ὑπεράνθρωπον, ὑπερφυσικὸν ὄν, ἀσύγκριτος Διδάσκαλος, Προφήτης καὶ Σωτῆρ τῶν ἀνθρώπων, ἢ ὡς ἐπιτηδειότατος ἀλατεῶν. Ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς Καινῆς Διαθήκης, δὲν δύναται νὰ σχηματισθῇ τρίτη μέση κρίσις.

Εἶνε γνωστὸν πῶς θεωρεῖ τὸν Χριστὸν ἡ χριστιανικὴ συνείδησις. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς αὐτὴν οὐδέποτε ἔλειψαν αἱ κατὰ τῆς περὶ αὐτοῦ χριστιανικῆς ἀντιλήψεως ὀρθολογιστικαὶ ἀντιρρήσεις. Ἡ τάσις αὐτῆ τοῦ ὑποβιβασμοῦ τοῦ Χριστοῦ βασιζέται κυρίως ἐπὶ τῆς προϋποθέσεως, ὅτι τὸ ἀποκλειστικὸν θερησκευτικὸν διαφέρον διαστρέφει τόσο πολλὴν τὴν χριστιανικὴν πίστῶν, ὥστε ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν των κάθε ἀξίαν.

Ἄλλ' ἐρωτᾶται: διατί αὐτὸ νὰ συμβῆ; Ὑπάρχει καμμία σφαῖρα τῆς ἡλικίης, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης, ὅπου οἱ πιστοὶ νὰ μὴ ἰσοῦνται πρὸς τοὺς ἀπίστους; Β.β.ω.ς ὄχι. Ἐκτός τούτου, εἶνε πανθολογούμενον ὅτι πρὸς ἐκτίμησιν οἱ οὐδέποτε προσώπου πρέπει νὰ ὑπάρχη κάποια πρὸς αὐτὸ συμπαιθεία ἢ στενὴ σχέση, εἶνε δὲ ἀληθὲς καὶ τοῦτο, ὅτι τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἀξίζει νὰ τὸ γνωρίζουν καὶ νὰ ἐνδιαφερόνται δι' αὐτὸ, ἀναντιρρήτως εἶνε γνωστότερον εἰς τοὺς μᾶλλον πρὸς αὐτὸ ἐγγυτέρους καὶ τοὺς τρυφερώτερον εἰς αὐτὸ ἀφωσιωμένους. Διὰ τοῦτο ἡ βαθεῖα πρὸς τὸν χαρακτήρα τοῦ Χριστοῦ εὐλάβεια, ἡ ὅποια ἐπὶ τόσους αἰῶνας, παρὰ πάσας τὰς ἐν αὐτῷ τῷ Χριστιανισμῷ διαρρέσεις καὶ διαφανίας, πάντοτε ὑπῆρξε τὸ κυριώτατον κέντρον συμφωνίας πάντων τῶν ὁμολογούντων τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, κατ' οὐδένα τρόπον δύναται νὰ παραραθῇ ἢ νὰ ἀπορριφθῇ ὡς ἄνευ σημασίας. Ἄλλ' αἷ παραλειψομεν πρὸς στιγμὴν ἐνταῦθα τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο καὶ αἷ προτιμήσομεν νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰς κρίσεις τῶν ὀρθολογιστῶν. Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν πῶς χαρακτηρίζουν τὸν Χριστὸν οἱ ἄριστοι τῶν ἀντιπροσώπων τῆς ἀπιστίας, οἱ ὅποιοι ἀξίζουν τὴν ἐκτίμησιν μας ὡς πρόσωπα μεμορφωμένα, εὐφυῆ, εἰλικρινῆ καὶ ἐφεκτικά. Εἶνε, βεβαίως, λυπηρόν, ὅτι ὑπάρχουν, πράγματι, πολλοὶ ἀξιοτιμώτατοι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι εἶνε κατὰ τὸ

μᾶλλον ἢ ἦτον ἀποφασιστικοὶ ἀρνηταὶ τῆς χριστιανικῆς πίστεως: ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε ὑπάρχουν. Τώρα, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψει τὰς περὶ τοῦ χαρακτήρος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κρίσεις τῶν μᾶλλον εὐγενῶν ὑπερμάχων τούτων τοῦ σκεπτικισμοῦ, θὰ ἴδωμεν ποιὰν τινα μεταξὺ των ὁμοφωνίαν, ἡ ὅποια διαφέρει ἀπὸ τὴν κοινήν ἐν τῷ Χριστιανισμῷ συμφωνίαν μόνον κατὰ βαθμὸν.

Ὁ Σπινόζα π. χ. ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ ὡς περὶ συμβόλου τῆς θείας σοφίας καὶ τῷ ἀποδίδει ἄμεσον ἐνδράσιν τῆς θεότητος. Ὁ Ροσὼ ἐρωτᾷ: «εἶνε δυνατόν τὸ πρόσωπον, τὴν ἱστορίαν τοῦ ὁποίου ἀφηγοῦνται τὰ Εὐαγγέλια, νὰ ᾖ ἄτλως ἄνθρωπος; Ὅποια γοητεία, ὅποια ἀγνότης εἰς τὴν διαγωγὴν του! Ὅποια κατακληκτικὴ ἀγαθωσύνη εἰς τὰς ὑποθήκας του! Ὅποιον ὕψος εἰς τοὺς λόγους του! Πόσον σοφαί εἶνε αἱ ὁμιλίαι του! Ὅποιοις πλοῦτος διανοίαις, ὅποια διορακότης; εἰς τὰς ἀπαντήσεις του! Ἄν ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος τοῦ Σωκράτους εἶνε ζωὴ καὶ θάνατος φιλοσόφου, ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἀδόχημα θεῖα». Ὁ Γκαίτε ἐκφράζεται ὡς ἐξῆς: «θεωρῶ τὰ Εὐαγγέλια καθ' ὁλοκλήριαν γνήσια, διότι ἀναβλύζει ἀνάκλασις λάμπεις ὕψους ἀναδιδομένου ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τόσο θείου, ὅσον τὸ θεῖον ἐνεφανίσθη ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς». Ὁ Σίτρωθους θεωρεῖ τὸν Χριστὸν ὡς: «τὸν ὑψίστον ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς θερηκείας σκοπὸν ἐξ ὅσων δυναμέθα νὰ φαντασθῶμεν», ὡς ὄν, ἄνευ τοῦ ὁποίου εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῇ ψυχῇ τελεία εὐσέβεια». Ἡ κρίσις τοῦ Ρενὰν περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ εἶνε γνωστοτάτη: «Ὁ Ἰησοῦς ἀποτελεῖ ἐξαιρετικὴν ἀπὸ πάσης ἐπόψεως προσωπικότητα, οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς αὐτόν. Ὅποιασδήποτε ἐκπλήξεις καὶ ἂν μᾶ; ἐπιφυλάτῃ τὸ μέλλον, ὁ Ἰησοῦς οὐδέποτε θὰ ὑπερβληθῇ. Εὐγενέστατε Ἠγεία, ἀναπαύου τώρα ἐν εἰρήνῃ εἰς τὴν δόξαν σου! Τὸ κατόρθωμά σου συνετελέσθη, ἡ θεότης σου ἐπαγώγη! Ἄπειρος ζωντανώτερος καὶ προσφιλέστερος μετὰ τὸν θάνατόν σου παρὰ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς γήϊνης ζωῆς σου, θὰ γείνης ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς ἀνθρωπότητος, τόσο, ὥστε ἡ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀπάλειψις τοῦ ὀνόματός σου νὰ ἰσοῦται πρὸς διάσεις τοῦ κόσμου ἐκ θεμελίων. Οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ κάμνουν πλέον διάκρισιν μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ».

Ἄς παρουσιάσωμεν τώρα καὶ κρίσεις προερχομένας ἀπὸ ἐπιφανεστάτους ἀντιπροσώπους τῆς σέψεως καί, ἐπομένως, ἀξίας πάσης προσοχῆς.

Ὁ διάσημος ἀμερικανὸς ἱεροκέρυξ Θεόδωρος Πάροκερ διακηρύττει ὅτι «ὁ Χριστὸς συνενεὶ ἐν ἑαυτῷ καὶ τὰς μάλλον ὑψηλὰς ἀρχὰς καὶ τὴν μάλλον θεϊαν διαγωγὴν περισσότερον παρὰ ἐὰν ἐπραγματοποιεῖ τὰς προσδοκίας τῶν προφητῶν καὶ τῶν σοφῶν. Ἰσταται ὑπεράνω τῶν προλήψεων τῆς ἐποχῆς του, τοῦ λαοῦ καὶ τῶν θρησκευτικῶν μερίδων καὶ προτείνει διδασκαλίαν ὡραίαν ὡς τὸ φῶς, ὑψηλὴν ὡς ὁ οὐρανός, καὶ ἀληθῆ ὡς αὐτὸς ὁ Θεός. Δεκαοκτῶ (: εἴκοσι) αἰῶνες παρήλθον ἀφ' οὗτου ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ ὑψώθη τόσον ὑψηλὰ ὅ ἥλιος τῆς ἀνθρωπότητος. Ποῖος, ἢ ποία θρησκευτικὴ μερὶς ἀντελήφθη τὴν σκέψιν του, ἐνόησε τὴν μέθοδόν του καὶ τὴν ἐφήρμοσε τελείως εἰς τὴν ζωὴν;» Ἡ λιαν διακεκριμένη θεολογοῦσα ἀγγλὶς συγγραφεὺς Miss F. P. Cobbe κρίνει ὅτι «ὁ Ἰδρυτὴς τῆς χριστιανικῆς κινήσεως πρέπει νὰ ἦνε ἡ μεγίστη προσωπικότης τῆς ἐποχῆς του, ἢ, ἀκριβέστερον, πάσης ἐποχῆς». Ὁ ἀμερικανὸς ἱεροκέρυξ Τσιάνιγγ εἶπε: «δὲν γνωρίζω τί πρέπει ἀκόμη νὰ προσθέσω διὰ νὰ ἐνισχύσω τὸν θαυμασμόν, τὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν ἀγάπην, ποῦ ἀρμόζουσι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ». Ὁ διαπρεπὴς ἀγγλὸς πολιτικὸς φιλολογικὸς καὶ θεολογικὸς συγγραφεὺς Greg βεβαίωσι ὅτι «ὁ Ἰησοῦς ἦτο ἀπὸ φύσεως ἐξ ἐκείνων τῶν ἐξαιρετικῶς σπανίων ἀνθρώπων, ἢ ἐν τοῖς ὁποίοις καθαρότης καὶ ἀπόλυτος ἁρμονία τῶν διανοητικῶν καὶ ἠθικῶν στοιχείων τοῖς προσδίδουσι τοιαύτην ἐνέργειαν βλέψεως, ἢ ὅποια νὰ ὑψοῦται εἰς βαθμὸν προφητείας». Ὁ καθηγ. Χάουσορα τερρονεὶ ὅτι «οὐδεμία ἄλλη ἐυγενὴς ζωὴ εἶνε γνωστὴ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ἢ ὁ τοιαῦτα τόσον ὀλίγον νὰ βαρύνεται ἀπὸ ὅ,τι εἶνε ταπεινόν, παροδικόν καὶ μετοπικὸν χαρακτῆρα, καὶ οὐδεμίαν ἄλλην ζωὴν εἰμφορεῖ κανεὶς νὰ χρησιμοποιοῦσθαι διὰ τόσον ὑψηλοῦς καὶ καθολικοῦς σκοποῦς». Ὁ θετικιστὴς Κογκρέβ λέγει ὅτι «ὅσον εὐλικρινέστερον ὑπηρετεῖτε τὸν Χριστόν, ὅσον περισσότερον προσπαθεῖτε νὰ τῷ ὁμοιάσετε, τόσον ἰσχυροτέρα ἀποβαίνει ἡ συμπάθεια καὶ ὁ θαυμασμός σας». Ὁ συγγραφεὺς τοῦ γνωστοῦ ἀνωνύμου συγγράμματος «Ἡ ὑπερφυσικὴ θρησκεία» γράφει περὶ τοῦ Χριστοῦ ὅτι «εἶνε ἀνθρώπος ἀσυγκρίτου ἀγνότητος καὶ ὑψηλοῦ χαρακτῆρος, ὑπερβάλλον κατὰ τὴν βαθεϊάν του σοβαρότητα τὸ ἠθικὸν μεγαλεῖον τοῦ Σιάκουα-Μούνη καὶ ὑπερακοντιζῶν ἀπείρως τὰς ἐνίοτε οὐχὶ ἀμέμπτους, καίτοι γενικῶς θαυμασίας, διδασκαλίας τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος καὶ ὅλου τοῦ κύκλου τῶν ἐλλήνων φιλοσόφων». Ὁ καθηγ. Seeley ἐν τῷ διασήμῳ ἔργῳ του «Ἴδε ὁ ἀνθρώπος» (Ecce Homo) γράφει «ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος ἦτο ἐν τῶν μελῶν τῆς μεγάλης ἀνθρωπίνης οἰκογενείας καὶ διὰ τοὺς ὕβριτάς του ἀνθρώπινου γένους θὰ ἦτο μέχρι σήμερον ἡ ἀρίστη ἀπάντησις καὶ παραμυθία δι' ἡμᾶς, ὅταν ἡ συνειδησις τῆς ταπεινώσεώς του εἶνε ἰδιαζόντως βαθεῖα, ἢ ὑπόδειξις ὅτι ἐσκέπτετο ὅπως ἡμεῖς καὶ ὅτι ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ ἐπαλλεν εἰς τὸ στήθος του καὶ ὅτι ἐν ὅλῃ τῇ θεῖᾳ δημιουργίᾳ οὐδὲν ὑπάρχει ὑψηλότερον καὶ γοητευτικώτερον αὐτοῦ». Τέλος, δυνάμεθα ἔτι ἀπαξ νὰ ἐπαναλάβωμεν τοὺς λόγους τοῦ Secky: «ἡ ἀτεχνος ἀφήγησις περὶ τῆς τριετοῦς δρα-

σεως τοῦ Ἰησοῦ ἔκαμεν ἀπείρως περισσότερο διὰ τὴν ἀναγέννησιν καὶ τὸν ἐξευγενισμόν τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ ὅλας τὰς ἐκζητήσεις τῶν φιλοσόφων καὶ τὰς παλαιώσεις τῶν ἠθικολόγων. Τὸ ἰδεῶδες αὐτὸ ἦτο κατ' οὐσίαν ἢ πηγὴ παντὸς ὅ,τι ἀρίστον καὶ ἀγνόν ὑπάρχει ἐν τῇ χριστιανικῇ ζωῇ».

Τὰ ὀλίγα ἀποσπάσματα ταῦτα, καίτοι οὐχὶ ἐπακριβῶς ἐκφράζοντα τὴν περὶ τοῦ Χριστοῦ ἀλήθειαν, εἶνε ἀρκετά, μολοντί θὰ ἠδυνάμεθα νὰ προσαγάγωμεν καὶ ἄλλα πλεῖστα. Ταῦτα, μαζὺ μὲ τὰς κρίσεις τῶν χριστιανῶν συγγραφέων, ἀποδεικνύουσι τοῦλάχιστον τοῦτο: ὅτι ἔχομεν ἐνώπιόν μας μίαν πραγματικὴν προσωπικότητα, τῆς ὁποίας ὁ χαρακτῆρ εἶνε μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος του καὶ τῆς ὁποίας τὸ ἠθικὸν κάλλος εἶνε ὑπεργήϊνον. Οὐδεμία ἄλλη ἀπάντησις δύναται κατ' οὐσίαν νὰ δοθῇ εἰς τὸ ἐρώτημα «τί ὑμῖν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ;» ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἠνωμένη ἀπάντησις τοῦ τε χριστιανικοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀπιστίας.

Ἀλλὰ τὴν προσοχὴν ἡμῶν προκαλεῖ οὐχὶ μόνον τὸ πρὸς τοὺς φαρισαίους ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἀπευθυνθὲν ἐρώτημα τοῦτο. Διότι ἀξίζει νὰ προσεξέωμεν καὶ ἄλλο εἰς τοὺς αὐτοὺς φαρισαίους ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ τεθὲν ἐρώτημα: «τίνος υἱός ἐστι;» Ἡ ἐρώτησις ἐτέθη τότε πρὸς τοὺς εἰρωνας φαρισαίους, ἀλλ' ἀναμένει τὴν ἀπάντησίν της καὶ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους ὀρθολογιστάς. Ἀλλὰ πρὸς τὰ δύο ταῦτα ἐρωτήματα στενωῶς συνδέεται καὶ τρίτον: «πόθεν οὗτος;» Εὐρισκόμεθα πρὸ θαυμασίας προσωπικότητος. Αὐτὴ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον φυσικῶς ἢ ὑπερφυσικῶς; Ὁ Χριστὸς ἦτο ἀπλῶς υἱὸς ἀνθρώπου, ἢ ἦτο ἐνταῦτ' καὶ κυρίως καὶ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; Ἐκ τῶν Εὐαγγελίων γνωρίζομεν ὅτι οἱ περὶ αὐτὸν ἐξηναγκάσθησαν ἐνωρὶς νὰ ἐνδιαφεροῦν περὶ αὐτοῦ καὶ νὰ ἐρωτοῦν «πόθεν αὐτῷ ἡ σοφία αὕτη καὶ αἱ δυνάμεις; οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τοῦ τέκτονος υἱός; οὐχ ἢ μήτηρ αὐτοῦ λέγεται Μαριάμ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος καὶ Ἰωσήφ καὶ Σίμων καὶ Ἰούδας; καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ οὐχὶ πᾶσαι πρὸς ἡμᾶς εἶπν; Πόθεν οὖν τούτῳ ταῦτα πάντα;»

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πράξ. 11, 19-30.

Ὁ,τι ὁ ἱερός συγγραφεὺς τῶν Πράξεων ἀναφέρει ἐνταῦθα περὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας, ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην ὅσα ὁ μακάριος τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος κατὰ καιροὺς ἔγραψεν εἰς τὰς Ἐπιστολάς αὐτοῦ λέγων ἄλλοτε μὲν ὅτι «ἡ δύναμις του ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται», ἄλλοτε δέ, πρὸ ἀπροόπτων τινῶν ἀντιθέσεων εὐρισκόμενος καὶ ἀπορῶν πρὸ τοῦ «βάθους πλοῦτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ». Κατὰ παραχώρησιν θεϊαν, εἶναι γνωστόν, πόσον τὸ κήρυγμα τοῦ πρωτομάρτυρος Στεφάνου καὶ ὁ ἔνθεος αὐτοῦ ζῆλος ἐστοίχισαν εἰς πάντας τοὺς χριστιανούς τῶν Ἱεροσολύμων καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον. Αὐτὸς μὲν ἐλιθοβολήθη, οἱ δὲ χριστιανοὶ τῆς Ἁγίας Πόλεως «διασπαρέντες ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διήλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας». Καὶ «διήλθον» κηρύσσοντες τὸν θεῖον λόγον! Ἐνῶ δὲ διωγμὸς αὐτῶν ἦτο ἐξ

ἀφορμῆς αὐτοῦ τοῦ θείου λόγου, ὁ μακαριστὸς ζήλος αὐτῶν ἦτο τοιοῦτος, ὥστε φεύγοντες τῇ δε κακείσε αὐτὸν τὸν λόγον ἐζήτουν νὰ μεταγγίσωσι καὶ πάλιν καὶ εἰς ἄλλους. Τότε τινὲς ἐκ τῶν διασπαρέντων «εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν» ἐκήρυξαν τὸν λόγον, καὶ μάλιστα «πρὸς τοὺς Ἕλληνας». «Χεῖρ Κυρίου ἦν μετ' αὐτῶν», καὶ χάρις εἰς τὴν θεῖαν ταύτην τὴν παντοδύναμον ἐπέμβασιν πολλοὶ «ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον». Οὕτως, ἡ διάδοσις τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ ὑπῆρξεν εὐεργέτημα τοῦ διωγμοῦ. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ ἀναφωνῆ τις μετὰ τοῦ Παύλου· «ὡς ἀνεξερευνήτα τὰ κρίματα τοῦ Κυρίου καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ!» Μήπως καὶ οἱ Σαμαρεῖται δὲν ὄφειλον τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν εἰς Χριστὸν εἰς τὸν διωγμὸν; Καὶ ὁ διάκονος Φίλιππος, ὅστις ἐκήρυξεν εἰς αὐτοὺς τὸν λόγον, ἦτο διωκόμενος τῆς Ἱερουσαλήμ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐπὶ Στεφάνῳ διωγμοῦ.

Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἐπὶ τούτῳ ἡ χαρὰ, ἀλλὰ καὶ ἡ μέριμνα τῆς Μητρὸς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τῇ διάδοσει τοῦ λόγου καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἐν Ἀντιοχείᾳ. «Ἀκούσαντες οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις Ἀπόστολοι ὅτι δέδοκται ἡ Σαμαρεία τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀπέστειλαν πρὸς αὐτοὺς τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην» πρὸς πνευματικὴν τῶν Σαμαρειτῶν κατάρτισιν (Πράξ. 8, 14—17). Ἀκούσασα καὶ τώρα ἡ «Ἐκκλησία ἡ ἐν Ἱεροσολύμοις» τὴν ἐπιστροφὴν πολλῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐξαπέστειλε τὸν Βαρνάβαν ἐκεῖ, ὅπου καὶ μόνος πρότερον, καὶ μετὰ τοῦ Παύλου ἀκολούθως, ἔτος ὀλόκληρον διδάσκοντες προσήγαγον εἰς Χριστὸν «ὄχλον ἰκανόν». Ἐκεῖ δὲ διὰ πρώτην φοράν ἀπεδόθη εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου ὁ πολυτίμητος τίτλος τοῦ χριστιανοῦ. Ταῦτα, αὕτη ἡ μέριμνα ἡ μητρικὴ, ἡ ἀνευ ὑπολογισμῶν ἀνθρωπίνων ἐκδηλουμένη, ἐξεδηλοῦτο ἐκ μέρους τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησίας, πολὺ πρὶν ἀκουσθῆ τὸ ὄνομα τῆς Ἐκκλησίας Ῥώμης. Δὲν ἔχει τοῦτο νὰ διδάξῃ τι τοὺς θιασώτας «τοῦ πρωτείου»;

Πρὸς τὴν ἐν Ἱεροσολύμοι δὲ Ἐκκλησίαν ὡς πρὸς Μητέρα εἶχον ἐστραμμένα τὰ ὄμματα αἱ Ἐκκλησίαι πᾶσαι, καὶ ὅτι ὡς πρὸς Κέντρον διοικητικόν, ἀποδίδουσαι μὲν εἰς αὐτὴν τὸν ὀφειλόμενον πρὸς τὴν ἐν Χριστῷ γενέτειραν αὐτῶν Ἐκκλησίαν σεβασμὸν, συντρέχουσαι δὲ εἰς τὰς ἀνάγκας αὐτῆς. Παράδειγμα. ἐν ἐκ τῶν πολλῶν, σημεῖοι ἐνταῦθα ὁ ἱερός τῶν Πράξεων συγγραφεὺς ἀ αφέρων ὅτι ἕκαστος τῶν ἐν Ἀντιοχείᾳ χριστιανῶν, ἀναλόγως τῶν οἰκονομικῶν αὐτοῦ πόρων, κατέθετεν ὡς ἔρανον προσηρισμένον διὰ συνδρομὴν «τῶν κατοικούντων ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφῶν», ὡς καὶ ὅτι ἀπέστειλαν αὐτὴν «διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου». Τοιαύτην κατεῖχε θέσιν εἰς τὰ στήθη τῶν πρώτων χριστιανῶν καὶ τῶν πρώτων Ἐκκλησιῶν ἡ ἐν Ἱεροσολύμοις Ἐκκλησία. Ἐδλόγως δὲ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς χαιροῦν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς τὴν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν ψάλλον πρὸς αὐτήν· «Χαῖρε, Σιών ἁγία, Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικητήριον. Σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτη ἀφῆσιν ἁμαρτιῶν διὰ τῆς ἀναστάσεως».

Κ.

Η ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΘΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

[2]

Ὁ ἄρδην καινοποιὸς οὗτος παράγων, ὅστις ἄπαξ καὶ διὰ παντός εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἱστορίαν, εἶνε τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, αὕτη ἡ ἐκκαλαί ζητουμένη ἐνυπόστατος Ἀλήθεια ὡς τὸ Φῶς, ἡ Ζωὴ καὶ ἡ Ὁδός, ὧν ἐστερεῖτο τέως ἡ ἀνθρωπότης· εἶνε ἡ εἴσοδος τοῦ αἰωνίου εἰς τὸν χρόνον καὶ τοῦ ἀπολύτου εἰς τὸν κόσμον τοῦ περατοῦ. Ὁ Χριστιανισμὸς δὲ καὶ ὁ Χριστὸς ἀποτελοῦσι τόσον ἀδιάσπαστον ταυτότητα, ὥστε ὁ πρῶτος εἶνε ἀχώριστος ἀπὸ τοῦ δευτέρου, διότι οὗτος ἀποτελεῖ αὐτὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ τὴν οὐσίαν. Ἐκ πασῶν τῶν θρησκειῶν μόνος ὁ Χριστιανισμὸς ὀφείλει τὴν γένεσίν του εἰς αὐτὴν τοῦ Ἰδρυτοῦ αὐτοῦ τὴν πρόσωπικότητα, ἐντεῦθεν δὲ ἡ σχέσις τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν ἰδίαν ἐαυτοῦ θρησκείαν εἶνε μοναδική, ὅπως καινὴ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν θρησκειῶν. Ἔστι δὲ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς οὐχὶ ἀποκάλυψις τις νέας τοῦ Ἰεχωβά ὄψεως—ὡς ἠθέλησεν ὁ τελευταῖος τῶν συγχρόνων ἀρνητῶν τῆς ἱστορικότητος αὐτοῦ Paul Louis - Couchoud—ἀλλ' αὐτὸς ὁ Θεὸς ὁ διὰ τῆς ἐν τῷ ἱστορικῷ Ἰησοῦ ἐνανθρωπήσεως ἀποκαλυφθεὶς «σωματικῶς» καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ πλήρωμα. Ὁ οὕτως ἐν Χριστῷ ἐνσαρκωθεὶς Θεὸς δὲν ἀπεκαλύφθη ἀπλῶς ὡς Πατὴρ τῶν ἀνθρώπων· οὐχὶ ἡ ψιλὴ πατρότης τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ τὸ νέον, τὴν θεολογικὴν πρωτοτυπίαν τῆς χριστιανικῆς ἀποκαλύψεως, τὴν εἰδοποιὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν λοιπῶν θρησκειῶν διαφορὰν· «πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε» ἐγινώσκειτο καὶ ὁ Ζεὺς τῶν Ἑλλήνων, πολλῶ δὲ ὑψηλοτέρᾳ ἢ θεῖα πατρότης εὐρηται ἐν ταῖς ἐβραϊκαῖς πηγαῖς. Τὸ ὅπως νέον τοῦ χριστιανικοῦ Θεοῦ εἶνε ἡ πράξις τοῦ Θεοῦ - Πατρὸς ἐν τῷ Υἱῷ διὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἐνανθρωπήσεως αὐτοῦ, ἦτοι ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἀναζήτησις καὶ σωτηρία τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἐξ ἀγάπης θριαμβευούσης ἐν αὐτοθυσίᾳ. Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν... ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ».

Ἡ πράξις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ εἶνε ἡ ἀγάπη, εἶνε τῆς φύσεως καὶ τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἡ ἐκδήλωσις—«ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν»,—ἡ ἐν τῇ τριαδικότητι τοῦ Θεοῦ φανέρωσις τῆς περι

αὐτοῦ ἀληθείας καὶ ἡ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ γενομένη χάρις· ὁ Θεός, ἐξ ἀγάπης κενούμενος ἐν δούλου μορφῇ, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων, καὶ ταπεινούμενος μέχρι καὶ θανάτου σταυρικοῦ, ἵνα λυτρώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῆς εἰς τὴν ἁμαρτίαν δουλείας· ὁ Θεός, ἀποκαλυπτόμενος ἐν Χριστῷ ὡς αὐτοθυσιαζομένη πατρικὴ ἀγάπη.

Οὕτω, τὸ κατ' ἐξοχὴν ποιοῦν τὸν Χριστιανισμόν θεῖον εἶνε ἢ ἐπὶ ἀπολυτρώσει τοῦ ἀνθρώπου ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ. Τὸ γεγονός τοῦτο τῆς θείας ἐνσαρκώσεως, ἀποτελοῦν τὸ κεντρικὸν σημεῖον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἐνέχει ἀπολύτως κρίσιμον σημασίαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, εἰς κεφαλὴν γωνίαν γεγόμενον, ἔστρεψεν ὀριστακῶς τὸν ροῦν τῆς Ἱστορίας πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν, ἐν τῷ ἅμα δὲ μόνον αὐτὸ προσέδωκε νόημα εἰς τὸ παρελθόν της καὶ σκοπιμότητα εἰς τὴν κατόπιν ἐξέλιξιν της. Θείας ἐνσαρκώσεις ἐμφανίζουσι καὶ ἄλλαι θρησκείαι· ἀλλ' ἡ χριστιανικὴ ἐνσάρκωσις διαφέρει ἐκείνων οὐσιωδῶς κατὰ τε τὴν ἔννοιαν καὶ τὰ ἐπακόλουθα. Διότι πρῶτον μὲν αἱ ἐν προχριστιανικαῖς θρησκείαις ἐνσαρκώσεις δὲν εἶνε κυρίως ἐνανθρωπήσεις τοῦ Θεοῦ, καθ' ὅσως συντελεῖται σάρκωσις ἐν ἀσυγγύτῳ ἐνώσει τῆς θείας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀλλ' ἀπλῆ μεταμόρφωσις· ὁ Θεὸς δῆλα δὲ δὲν γίνεται ἄνθρωπος, ἀλλὰ μόνον ὑποδέχεται τὴν μορφὴν ὀρισμένου ἀνθρώπου, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ ἐπανάληψις τῶν τοιούτων μεταμορφώσεων. Διὰ τοῦτο ἐξ αὐτῶν οὐδαμῶς προκύπτει τὸ τῆς χριστιανικῆς ἐνανθρωπήσεως θεανθρωπικὸν πρόσωπον· οὐδ' ἐπέρχεται ἡ θέωσις τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τὴν χριστιανικὴν αὐτῆς ἔννοιαν, ὡς τεκμηριοῦται ἐκ τῆς εἰς ἡμᾶς γνωριμωτέρας ἑλληνικῆς μυθολογίας. Ὁ ἑλληνικὸς νοῖς, ἐν ταῖς περὶ τοῦ θεοῦ ἐννοίαις ἀδυνατῶν νὰ ὑψωθῇ ὑπὲρ τὸν πεπερασμένον κόσμον, τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν μετὰ τῶν λογικῶν αὐτῆς ιδιοτήτων ἐξελάμβανεν ὡς τὴν ἄκραν ἐν αὐτῷ τελειότητα, ταύτην δὲ ὑπὸ τὴν ιδεώδη της σύλληψιν καὶ ἐθεοποιεῖ. Κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἀντίληψιν, οἱ ἄνθρωποι ἐν τῇ ἄκρᾳ ἀνατάσει καὶ τῶν σωματικῶντων ἔτι δυνάμεων δύνανται, ἀφ' ἑαυτῶν μέχρι τοῦ Ὀλύμπου ὑψούμενοι, νὰ εἰσέλθωσιν ὡς ἡμίθεοι εἰς τὸν ὄμιλον τῶν θεῶν· οἱ θεοὶ ἄρα ἦσαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐν

τῇ ἰδανικῇ αὐτῶν ἐκδηλώσει.

Ἐξ ἀντιθέτου, ἡ χριστιανικὴ θεία ἐνσάρκωσις εἶνε ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ, καθ' ἣν συντελεῖται ἐνώσις τῶν φύσεων θείας καὶ ἀνθρωπίνης ὑποστατικῆς, ὅτε ὁ Θεὸς εἶνε ἅμα καὶ ἄνθρωπος. Ἐν τῇ ἐνώσει ταύτῃ ἡ ὑπὸ τοῦ θεοῦ Λόγου προσλαμβανομένη σὰρξ εἶνε καθ' ἑαυτὴν γενικῶς ἀνθρωπίνη, ἥτοι ἀπρόσωπος, οὐχὶ ὀρισμένου ἀνθρώπου σῶμα καὶ μορφὴ· ἡ ὑπὸ τὰς ἀνθρωπίνους δὲ συνθήκας ἀνύπαρκτος αὕτη ἀπρόσωπος ἀνθρωπίνη φύσις λαμβάνει ὑπόστασιν κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν τῆς ἐνσαρκώσεως, ἥτοι τῆς ὑποστατικῆς τοῦ Λόγου ἐνώσεως μετ' αὐτῆς. Ὁ Θεὸς - Λόγος ἠνώθη, κατὰ τὴν ἔκφρασιν Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, «οὐ προὑποστάση καθ' ἑαυτὴν σαρκί, ἀλλ' ἐν τῇ ἑαυτοῦ ὑποστάσει... σάρκα ὑπεστήσατο». Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως ἤδη ἐμπεριέχονται τὸ ἐλατῆριον αὐτῆς καὶ τὸ τέλος, ἐξ ὧν προκύπτει ἡ ἐν τῷ Χριστιανισμῷ ἀπειρωτὴ ἀνωτέρα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἀντίληψις τῆς ἰδανικῆς τελειότητος. Κατὰ τὴν χριστιανικὴν δῆλα δὲ ἀντίληψιν, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις εἶνε πεπερασμένη, διὰ τῆς μετ' αὐτῆς δὲ ὑποστατικῆς ἐνώσεως τῆς θείας φύσεως ἐν τῇ θεῇ ἐνσαρκώσει ἐπεδείχθη ἔνθεν μὲν ἔργον ὑψίστης θείας συγκαταβάσεως ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν πεσόντα, ὅποτε ἔχομεν εἰσαγωγὴν ἠθικοῦ στοιχείου εἰς τὴν ιδεάν τῆς ἐνσαρκώσεως, ἔνθεν δὲ τοιαύτη ἐξύψωσις τοῦ ἀνθρώπου ὑπὲρ τὸ περατὸν αὐτοῦ, ὥστε νὰ ἐξικνηται μέχρι θεώσεως. Ἐν τούτῳ ἀκριβῶς ἐγκτεται ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ τελολογία τῆς ἐνσαρκώσεως, τοῦτο δὲ καὶ ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν καὶ τὸ βάθος τοῦ χριστιανικοῦ μυστηρίου· ἡ διὰ τοῦ Θεανθρώπου σωτηρία· δὲν σώζει ὁ Θεός, ἀλλ' ὁ θεάνθρωπος, σώζει ὁ Θεὸς ὡς θεάνθρωπος, ἥτοι ἐν τῇ πρὸς τὸν ἄνθρωπον κοινωνίᾳ αὐτοῦ ὡς θεανθρώπου. «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν», διὰ τοῦ τονισμοῦ τῆς σαρκὸς ἐμφαινόμενου τοῦ οὐσιαστικοῦ σημείου, πρὸς ὃ ἡ μαγνητικὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ βελόνη εἶνε διαρκῶς ἐστραμμένη. Διὰ τοῦτο προσφωῶς ἐλέχθη ὅτι «ἡ ὀλόκληρος ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε μία φενάκη, ἡ εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο».

Τοῦτο δὲ ὄλον σημαίνει, ὅτι ἡ τοιαύτη τοῦ Θεοῦ ἀποκάλυψις ἔχει χαρακτῆρα ἀπόλυτον,

ὅτι εἶνε ἡ τελειοτάτη καὶ ὀριστικὴ ἀποκάλυψις τῆς περὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀληθείας. Διότι ἡ ἔννοια τῆς χριστιανικῆς θεανθρωπικότητος ἐμφαίνει τὸ συναμφοτέρον, ἦτοι τὴν δίδυμον τοῦ τε Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἀποκάλυψιν. Εἶνε λοιπὸν θεανθρωπικὸς ὁ χαρακτήρ τῆς ἀποκαλύψεως καὶ μόνον ἐν τῷ Χριστιανισμῷ εὐρίσκει οὗτος τὴν τελειοτάτην του ἔκφρασιν. Ἡ ἐν τῇ ἐνσαρκώσει ἀποκάλυψις τοῦ β' προσώπου τῆς ἁγίας Τριάδος εἶνε ἀποκάλυψις καὶ τοῦ ἀπολύτου ἀνθρώπου, ἡ φανέρωσις τοῦ πνευματικοῦ, τοῦ γνησίου, τοῦ αἰωνίου ἀνθρώπου. Οὕτω ὁ Χριστιανισμὸς ἐμφανίζεται κατ' ἐξοχὴν ἀνθρωποκεντρικός, ἐφ' ὅσον ἐν τῇ ἐνανθρωπήσει τοῦ Θεοῦ ὁ Θεὸς ἀποκαλύπτει τὴν ἀληθῆ οὐσίαν συναποκαλύπτει καὶ τί δύναται νὰ γείνη ὁ πεσὼν ἀνθρώπος· δημιουργεῖ νέαν ἀνθρωπογονίαν, νέον αἶψον εἰς τὰς τύχας τοῦ κόσμου, νέαν ἱστορίαν, νέαν ζωὴν, νέαν κτίσιν. Ἀφ' ἧς ἡ ρανὶς τοῦ αἵματος τοῦ Θεανθρώπου ἐστάλαξεν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ, ἡ κτίσις ἀνέτειλε νέα, «γέγονε τὰ πάντα καινά», διέδραμε τὸ Σύμπαν νέον, πρωτάκουστον καὶ μοναδικὸν Εὐαγγέλιον.

Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο δὲν ἤχησεν εἰς τὰς ἀκοὰς ὡς νέα τις θεωρία ἢ σύστημα ἰδεῶν ἢ ὡς κώδιξ κανόνων, ἀλλ' ἐδόθη ὡς ζωὴ, διότι εἶνε ἡ ἀλήθεια οὐχὶ πρὸς γνῶσιν ἀπλῶς, ἀλλὰ κυρίως πρὸς πράξιν, πρὸς βίωσιν. Εἶνε ἐξαγγελία νέων ἀρχῶν ζωῆς, θρησκεία ἐφηρμοσμένη. Ὁ Χριστιανισμὸς πολὺ πρὶν ἢ ἀπαρτισθῆναι εἰς σύστημα θεολογικόν, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡδὴ καταβολῆς του, ἦτοι ἀπ' αὐτῶν τῶν χειλέων καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, ἐδόθη ὡς ἰδανικὸν πρὸς πραγματώσιν, οὐχὶ δὲ ὡς τι ἀπλῶς ἐλπιστὸν ἢ ἀόριστον ἐφετόν, ἀλλ' ὡς τι ὄντως ὑποστατόν· οὐχὶ ὡς ἀφηρημένη τις μεταφυσικὴ, ὡς θεωρητικὸς τρόπος εὐβιώτου ζωῆς, ἐν ᾗ τὰ πάντα ἀρμονίζονται ὁμαλῶς παραχερῆμα καὶ τὰ προβλήματα ἀποβαίνουσιν εὐλύτα, ἀλλ' ὡς συγκεκριμένη πραγματικότης, ὡς ζωὴ-δράμα, ζωὴ τόσον βαθεῖα, ὥστε νὰ μὴ ἱκανοποιῇ αὐτὴν τὸ ἐπιπόλαιον. ἀλλὰ καὶ τόσον ἰσχυρά, ὥστε νὰ μὴ καταβάλληται ὑπὸ τῆς δυσχερείας τῶν προβλημάτων. Ὁ Χριστιανισμὸς ἔδωκεν οὕτω εἰς τὴν ζωὴν νέαν ὅλως ἔννοιαν καὶ περιεχόμενον, νέαν, οὕτως εἰπεῖν, διάστασιν, — διὰ νὰ χρησιμοποιήσωμεν καὶ τὴν μαθηματικὴν γλῶσσαν.

(Συνεχίζεται)

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθε κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα εἰς τὰς δύο τακτικὰς συνεδρίας ἐξετάσασα διάφορα ζητήματα. Πρὸς τοὺς ἄλλοις ἀπασχόλησεν αὐτὴν τὸ ζήτημα τοῦ μοναχικοῦ βίου καὶ τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῶν Ἱερῶν Μονῶν, ὡς καὶ τὸ ζήτημα τῆς μορφώσεως τοῦ Κλήρου. Κατηρτίσθησαν δὲ δύο Ἐπιτροπαὶ πρὸς μὲλέτην καὶ εἰσήγησιν ἀμφοτέρων τῶν ζητημάτων, ὧν τὸ πρῶτον θὰ παραπεμφθῆ εἰς τὴν Ἱεραρχίαν κατὰ τὴν προσεχῆ συνεδρίαν αὐτῆς.

— Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπανήλθε τὴν πρωίαν τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἐκ τῆς εἰς Μυτιλήνην ἀποδημίας αὐτοῦ μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης καὶ τοῦ κ. Ἐπιτροποῦ τῶν Ἐρησκημάτων καὶ Παιδείας. Τὰ κατὰ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ ἐν Μυτιλήνῃ θὰ ἐκτεθῶσι λεπτομερῶς ἐν τῷ προσεχῆ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας».

— Ὁ Νομάρχης Αἰτωλοακαρνανίας παρεβόησε πρὸς τὸ Ἐπιτροπεῖον Ἐρησκημάτων καὶ Παιδείας, διότι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αἰτωλοακαρνανίας δὲν ἀπεδέχθη τὴν ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ γενομένην πρόσκλησιν Ἱεραρχῶν εἰς Μεσολόγγιον. Εἰς ἀπάντησιν ἀπεστάλη πρὸς αὐτὸν τὸ ἐξῆς ἔγγραφο, κεινοποιηθὲν καὶ πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον ἀπὸ 10 τρ. μ. καὶ ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 36,215 :

«Πρὸς τὸν κ. Νομάρχην Αἰτωλοακαρνανίας. Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑμετέρου ἔγγραφου γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ἀσχετῶς ρητῶν διατάξεων τῶν ὑπὸ τοῦ Συντάγματος ἡμῶν ἀνεγνωρισμένων Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθ' ὅς δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐπίσκεψις Μητροπολιτῶν εἰς περιφέρειαν ἄλλου Μητροπολίτου, ἄνευ τῆς προσκλήσεως, ἀδείας ἢ συγκαταθέσεως αὐτοῦ, δι' ὃν κανονικὸν βασικὸν λόγον οὐδ' ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν δύναται ἵνα μεταβῆ εἰς ἑτέραν Μητροπολιτικὴν περιφέρειαν ἐὰν μὴ ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ οικείου Μητροπολίτου, εἶναι προφανές, ὅτι εἰς ἐνεργείας τῶν Πολιτικῶν Ἀρχῶν διὰ ζητήματα ἀναγόμενα ὁμοσπῆτως εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Μητροπολιτῶν δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀγνοῶνται οὗτοι. Δι' ὃ καὶ δὲν κατέστη δυνατὴ ὁποιαδήποτε ἐνέργεια ἐπὶ τοῦ ὑμετέρου ὡς ἄνω ἔγγραφου, ἐφ' ὅσον ὁ κυρίαρχος Μητροπολίτης δὲν παρέσχε τὴν ἀδείαν, καθ' ὃ ἔχει ἐκ τῶν κανόνων ἀνεξέλεγκτον δικαίωμα, προφανῶς, διότι ἠγγυήθη εἰς τὴν τοιαύτην ἐνέργειαν, ἐνῶ ἐκ τῆς θέσεώς του ἦτο ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐνδεδειγμένος νὰ κανονίσῃ τὰ τῆς συμμετοχῆς καὶ ἐκπροσωπήσεως τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν τελετήν. Ὁ Ἐπιτροπὸς Κ. Γεωργακόπουλος».

— Ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐχορηγήθη τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Βεροίας καὶ Νεοσύης μηνιαία ἀδεία διὰ τὰ λουτρὰ Ἰππῆς καὶ Αἰθῆψου, ὁκταήμερος δι' Ἀθήνας τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Παραμυθίας Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου, δεκαήμερος τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Ἀρτης καὶ εικοσαήμερος διὰ τὰ λουτρὰ Αἰθῆψου τῷ παρὰ τῇ ἱ. Μητροπόλει Δημητριάδος Ἱεροκλήρῳ ἀρχ. Σακράτῃ Ἀναζητῇ.

— Διὰ Β. Διατάγματος ἰδούθη νέα ἐνορία ἐν τῷ προφυγικῷ συνοικισμῷ Ἐθῶν ἔχουσα ἐνορίαν καὶ ναὸν τὸν τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἐκ Ρωσίας ἐδημοσιεύθησαν ἐπ' ἐσχάτων πληροφορίαι αὐθεντικαὶ περὶ ἀρνησίας τῶν ἀθεϊκῶν κύκλων τῆς Μόσχας ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγωνιστῶν ἀθέων ὑπεβιάσθη εἰς δύο μόνον ἑκατομμύρια ἐκ τῶν πρὸ τετραετίας 5 ἑκατ. καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ ἀναζωογονεῖται. Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἠναγκάσθη οὐ πρὸ πολλοῦ νὰ κλείσῃ ἐπαρχιακὰ τινὰ ἀντιθρησκευτικὰ μνησεῖα, εἰς ὕψους δὲ τελεῖ καὶ ἡ σχολικὴ ἀντιθρησκευτικὴ διδασκαλία.

— Προνοία τῶν σοβιετικῶν ἀρχῶν οὐδεμία ρωσικὴ ἐφημερὶς ἀνέφερε τι περὶ τῆς κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ γνωστῆς τελευτείας ἐγκυκλίου τοῦ Πάπα. Ἡ μὴν κατ' αὐτῆς ἀπάντησις ἦτο ἡ τοῦ Γρασολάβσκη, κατὰ τινὰ δημοσίαν συνάθροισιν εἰπόντος τὰ ἐξῆς: «Τὸ Βλατικανὸν ἐπεχείρησε μίαν ἀνόητον καθ' ἡμῶν ἐπίθεσιν. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι νέον. Ὁ πάπας καὶ οἱ ὑφιστάμενοί του θεωροῦν δύσκολον νὰ συμβιβασθοῦν μετὰ τὴν δύναμιν τῶν Σοβιέτ.

Δυνάμεθα νὰ ἀπαντήσωμεν πρὸς τὸ Βατικανὸν κατὰ τὸν παλαιὸν Μπολισεβικὸν τρόπον, ἀλλὰ ποία ὠφέλεια θὰ προκύψῃ ἐκ τῆς προσπαθείας νὰ πεισθῇ ὁ Πάπας καὶ οἱ μυρμιδόνες του; Οὐδεμία. Ἡμᾶς κυρίως ἐνδιαφέρουν αἱ καθολικαὶ μάζαι, τὰς ὁποίας θὰ προσπαθήσωμεν νὰ μεταβάλωμεν εἰς ὀρθολογιστάς. Σήμερον ἡ ἐπίθεσις τοῦ Πάπα διευθύνεται καθ' ἡμῶν· αὐριοὶν θὰ στραφῇ κατὰ τῶν ὀρθολογιστῶν τοῦ Μεξικοῦ. Οὐδὲ θὰ ἦτο ἀπάντησις μία ἐξόντωσις τοῦ ἐν Ρωσίᾳ καθολικισμοῦ δι' ὅλων τῶν εἰς τὴν διάθεσίν μας μέσων. Τὸ σύνταγμα δὲν εἶνε καλὸν ὅπλον διὰ τὴν θρησκευτικὴν προπαγάνδαν, εἶνε ὁμως ἡ καλλιτέρα ἐγγύθησις καὶ τὸ ὄχημα τῆς ἀθείας· πᾶσα λοιπὸν προσπάθεια δέον νὰ καταβάλληται διὰ νὰ κερδησώμεν τὰς καθολικὰς μάζας.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Καυκάσου ζωηρὸ θρησκευτικὴ ἀναξωγόνησις παρατηρεῖται ἐν τῇ περιοχῇ ταύτῃ. Πολλαχοῦ οἱ χωρικοὶ διοργανοῦσι λιτανεῖας ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος τοῦ κόσμου, πάντας δὲ τοὺς καθ' ὅδον συναντωμένους προσκαλοῦσι νὰ ἐνωθῶσι μετ' αὐτῶν καὶ νὰ ζητήσωσι σωτηρίαν ἐν τῇ προσευχῇ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν βαπτιστῶν τῶν παιδίων αὐξάνεται μετ' ἑκάστον μῆνα, οἱ δὲ ναοὶ εἶνε καταβυθιστοὶ λαοῦ. Ἡ ἀναγράφουσα ταῦτα σοβιετικὴ ἐφημερὶς «Ὁρδζινικιδσκαγια Πραβδα» ἐπιπαρατηρεῖ ὅτι σχεδὸν πᾶσαι αἱ διοικητικαὶ θέσεις εἶνε κατελημμέναι ὑπὸ ἀτόμων μὴ ἀπαρνηθέντων τὰς «θρησκευτικὰς προλήψεις», διὰ καὶ ποιεῖται ἐκκλησίαν ὑπὲρ ἐνισχύσεως τῆς ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας, ἡ ὁποία— παρατηρεῖ ἡ ἐφημερὶς—σήμερον διεξάγεται μόνον κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, σιγῆ δὲ καθ' ὅλον τὸν λοιπὸν χρόνον.

— Τὸ κεντρικὸν κομμάτιον, τοῦ συνδέσμου τῶν ἐν Μόσχᾳ ἀθέων ὄρισε γέρας ἐξ 25.000 ρουβλίων διὰ τὸ ἀριστον ἀντιθρησκευτικὸν βιβλίον, ἕτερον δὲ βραβεῖον ἐκ 400.000 ρουβλίων διὰ τὴν ἐπιτυχέστεραν κινήματογραφήν ταυῖαν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ μνημονεύηται ἡ δράσις τῶν ἰσραηστέλων καὶ ἐν γένει ὁ Χριστιανισμὸς.

— Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρὸ τινος γενομένης ἀπογραφῆς τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ρωσίας ἀπεκάλυψε ὅτι ὑπὲρ τὰ 40 ο)ο τοῦ πληθυσμοῦ τῶν χωρῶν ἐπισήμως ἀνομολογοῦν ἐαυτοὺς θρησκουόντας, πάντως ὁμως ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶνε κατώτερος τοῦ πραγματικοῦ. Καθ' ἐμάστην διοργανοῦνται νέα ἑνορία, ὥστε παρατηρεῖται ἀνεπάρκεια ναῶν καὶ ἱερέων, διὰ τοῦτο δὲ αἱ ἰερωργαίαι τελοῦνται ἢ ἐν ὑπαίθρῳ ἢ ἐν ἰδιωτικαῖς οἰκίαις. Ἰδίως παρατηρεῖται ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, ἐν ἐκάστῳ δὲ χωρίῳ καταρτίζονται ἐκκλησιαστικοὶ μουσικοὶ χοροί.

— Κατὰ τὸ Πάσχα διοργανώθη ἀντιπασχάλιος ἐκθεσις ἐν Λένινγκρανδ εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν.

— Ὁ ἀμερικανὸς νέγρος Joseph Parker ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τοῦ ἐν Μόσχᾳ Ἁθῆου Ἰνστιτούτου ἐπὶ τῇ βάσει διδακτορικῆς διατριβῆς ὑπὸ τὴν τίτλον «Ἰστορία τῆς θρησκείας παρὰ ταῖς φυλαῖς τῶν νέγων». Ὁ Parker ἐπολιτογραφήθη ἤδη ὡς ῥώσος καὶ ἐνεγράφη εἰς τὰ μέλη τοῦ ῥωσικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος καὶ τῆς Στρατιωτικῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως.

— Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ «Ζώσῃ Ἐκκλησίᾳ» τῆς Ἀμερικῆς ὅτι ἐν Γαλλίᾳ ἰδρύθη νέα ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ δικαίου ρυθμοῦ διὰ τῆς εἰς τὴν ὀρθόδοξίαν προσελθεύσεως ὡργανωμένης ομάδος, τῆς γνωστῆς ὡς «Καθολικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας». Ἡ ἐνωσις ἐτελέσθη δι' εἰδικῆς τελετῆς ὑπὸ τοῦ ῥώσου Μητροπολίτου Κόβνο Ἐλευθερίου κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ ἐν Μόσχᾳ τοποτηρηθέντος Μητροπολίτου Σεργίου. Ὁ ἡγέτης τῆς ἐν Γαλλίᾳ Καθολικῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας εἶνε ὁ Σεβ. Winnaert, κατὰ καθολικὸν ἱερεὺς τῆς Παριτικῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τὰς γενομένας ἐπὶ τῇ εἰς τὴν ὀρθόδοξίαν προσελθεύσει διαπραγματεύσεσι, οἱ ἀπαρτίζοντες τὴν Καθολ. Εὐαγγ. Ἐκκλησίαν ἀποδέχονται μὲν καὶ ὁμολογοῦσι τὰ δόγματα τῆς ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, τηροῦσιν ὁμως τὰ τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας κατὰ τὸ ῥωμαϊκὸν τυπικόν, ἀπαρallάκτως ὅπως οἱ οὐνῖται τὸ τυπικὸν τῆς ὀρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ ταῦτα, ἡ λειτουργία τελεῖται κατὰ τὸν λατινικὸν ρυθμὸν, ἄνευ ὁμως τοῦ filioque πρὸς τοῦτους

ἢ μετὰληψις τῶν τιμῶν δώρων γίνεται ὑπ' ἀμφοτέρω ἐπὶ εἶδη, «ἐν πρώτοις» δὲ μνημονεύεται ὁ πρωθυεράρχης τῆς ῥωσικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ νέον τοῦτο ὀρθόδοξον σῶμα ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν θὰ ἔχη ἴδιον ἐπίσκοπον, τελοῦν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Μητροπολίτου Ἐλευθερίου.

— Ἀγγέλλεται ἐκ Μόσχας ὅτι ἡ Γραμματεία τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ἀπέκλεισε πρὸ τινος 2.000 μέλη αὐτοῦ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι κατηγγέλθησαν ὡς βαπτιστῶντες τὰ τέκνα των, συνήψαν ἐκκλησιαστικὸν γάμον ἢ ἔθαψαν συγγενεῖς των θρησκευτικῶς, ἄλλοι δὲ 688 κομμουνισταὶ ἀπεκηρύχθησαν ἐπ' ἴσης διότι ἐπεσκέπτοντο μυστικῶς εὐκτηρίους οἴκους.

— Ἡ ἐσχάτως ἐν Ρωσίᾳ δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τῆς ὄργανώσεως τῶν ἀθέων στατιστικὴ φέρει τὴν κίνησιν ἀριθμοῦσιν—μετὰ ἐντατικὴν προπαγάνδαν— 6 1/2 ἑκατομμύρια ἀθέων. Τούτων τὸ τρίτον εἶνε νέοι κάτω τῶν 18 ἐτῶν, οἱ ὑπόλοιποι εἶνε 18—30 καὶ ὀλίγοι τῶν εἰς τὴν πρεσβύτερον. Ἀνάγκη νὰ σημειωθῇ ὅτι ὀλόκληρος ὁ ἐρευθρὸς στρατός, πάντες οἱ φοιτηταὶ καὶ οἱ μαθηταὶ ἀπὸ τοῦ 8ου ἔτους περιλαμβάνονται εἰς τὸν προμνημονευθέντα ἀριθμὸν τῆς στατιστικῆς. Ἐντεῦθεν ἀποβαίνει σαφές ὅτι ἡ μεγάλη μάζα τοῦ λαοῦ ἀπέμεινε πιστὴ εἰς τὴν πατρώαν πίστιν. Διὰ τοῦτο ὑπῆρξεν ἐκδήλσις ἡ ἀπογοήτευσίς των διοργανωτῶν τῆς στατιστικῆς καὶ εὐλογος ἡ σκέψις περὶ ἐντονωτέρου ἀγῶνος κατὰ τῆς θρησκείας.

— Κατὰ τὰς ἐκ Σόφιας εἰδήσεις ἡμῶν, ὁ ἐνταφιασμὸς τοῦ ἐπ' ἐσχάτων ἀποβιώσαντος διασημοῦ ῥώσου θεολόγου καθηγητοῦ Νικολάου Γλουμπακόβσκη διεξήχθη μετὰ πανηγυρικῆς ἐπιβλητικότητος. Ὁ καθηδικὸς ναὸς ἦτο κατόλιστος πρὸς τὴν ῥωσικὴν παροικίαν τῆς Σόφιας παρῆσαν ὀλόκληρον τὸ καθηγητικὸν σῶμα τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πάντες οἱ ἐκκλησιαστικοὶ—κληρικοὶ κύκλοι. Συγκινητικῶτατον ἐπιπέθειον εἶπεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σόφιας Στέφανος, θερμὸν δὲ συλλυπητήριον τηλεγράφημα διαβίβασεν ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Σεβρίας Βαρνάβας, μαθητῆς χρηματίας τοῦ μεταστάσαντος.

— Τὸ ἐν Κιέβῳ Ἀθεϊστικὸν Ἰνστιτούτον κατὰ τὰ τελευταῖα δύο ἔτη ἀπέλυσε διακοσίους προπαγανδιστάς, τούτων δ' οἱ δοκιμώτεροι 49—ἀριστοὶχοι—ἐποποθετήθησαν ἀμέσως εἰς διοικητικὰς θέσεις τῆς Ὀδάραινας, ἐνῶ οἱ ἄλλοι θὰ χρησιμοποιηθῶσι διὰ τὸ ἔργον τῆς προπαγάνδας. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ 24 γυναῖκες.

— Κατὰ τὴν ἐν Μόσχᾳ τελευταίαν διάσκεψιν τῶν συγγραφέων τῶν κρατικῶν ἐκδόσεων πρὸς συζήτησιν ἐπὶ τῆς διδασκαλίας τοῦ ὕλισμοῦ ἐν τοῖς σχολικοῖς βιβλίοις, ὁ σύντροφος Ἴλιν, συγγραφεὺς ἐκπαιδευτικοῦ βιβλίου, εἶπε τὰ ἀκόλουθα: «Ὅταν ἡμεῖς παιδιὰ, εἰχομεν τὴν θρησκευτικὴν πίστιν μέχρι τοῦ ἐνδεκάτου ἔτους μας. Ἡ ὑπαρξις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δημιουργία ἦσαν δι' ἡμᾶς ἀξιώματα· ὅσον ὁμως ἐπῆλθεν ἡ κριτικὴ ἡλικία, τὰ ἀξιώματα μετεβλήθησαν εἰς θεωρίας, καὶ καταφυγόμεν δι' ἀπάντησιν εἰς τὰ ὕλιστικὰ βιβλία. Σήμερον τὰ πρόγματα ἀνατροπήσαν: τὰ σοβιετικὰ παιδιὰ μανθάνουν ὡς ἀξίωμα ὅτι ὁ ἄθεος κατὰγεται ἐκ τοῦ πυθῆκου· ὅταν ὁμως φθάσῃ ἡ κριτικὴ ἡλικία, ἀρχίζουσιν νὰ ἀμφιβάλλουν καὶ καταφεύγουν εἰς τὰ προπολεμικὰ βιβλία διὰ νὰ λάβουν ἀπάντησιν. Διδάσκωμεν νὰ προσφεύγουν εἰς τὰ ὕλιστικὰ βιβλία, ἀλλὰ τὰ σοβιετικὰ παιδιὰ προτιμοῦν τὰ ἀπρηχαιωμένα, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχομεν νὰ τοῖς προσφέρωμεν συστηματικὸν ἀθεϊσμόν. Οὐδὲν βιβλίον ὕλιστικῆς φιλοσοφίας ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸ 1936, οὐδὲν δὲ προβλέπει τὸ πρόγραμμα τοῦ 1937...».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἀνάγνωμι εὐεργέται ἐνεχείρισαν πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Πατριάρχην ὁ μὲν 2 ἑκατ. δηναρῶν, ὁ δὲ 1 1/2 ἑκατ. δηναρῶν πρὸς ἱδρύσιν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων κοινωνικῆς προνοίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Πρὸ τινος ἡ ρουμανικὴ Γερουσία ἐψήφισε νόμον περὶ ἀναδιοργανώσεως τοῦ ὑπουργείου Θρησκευμάτων, δι' οὗ θεσπίζεται ἀποτελεσματικώτερος οἰκονομικὸς καὶ διοικητικὸς ἔλεγχος τῆς λειτουργίας τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν σωματείων. Εἰς τὸ ὑπουργεῖον παρέχεται τὸ δικαίωμα

ἀναστολής ή και ματαιώσεως ἀποφάσεων τῶν σωματοείων τούτων ἔχουσῶν διοικητικόν, ἐκπαιδευτικόν ή φιλανθρωπικόν χαρακτήρα, ἰδρύσεως νέων ἐνοριῶν, μεταθέσεως ή διορισμῶν ἱερέων, διακόνων και ἱεροψαλτῶν, οὐδεμία δὲ χειροτονία ἐπιτρέπεται ἀνευ τῆς ἀδειας τοῦ ὑπουργείου. Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης Μύρων προέβη εἰς ἐνεργείας περὶ τροποποιήσεως σημείων τινῶν τοῦ νόμου τούτου, ἀλλ' ὁ ὑπουργὸς τῶν Θρησκευμάτων παρεμείνευ ἀμετακίνητος ἰδίᾳ ὡς πρὸς τὸν οἰκονομικόν ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας ἔλεγχον, ἔνεκα συγκεκριμένων οἰκονομικῶν ἀνωμαλιῶν.

—Ὁ ὑπουργὸς τῶν Θρησκευμάτων δι' ἐγγράφου αὐτοῦ πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Πατριάρχην παρεκάλεσεν ὅπως ληφθῶσι τὰ προσήκοντα μέτρα ἵνα ὁ κλήρος, μὴ ἀναμειγνύηται εἰς τὴν πολιτικὴν. Τούτου ἔνεκα ή 'Ι. Σύνοδος ἀπέλυσεν εἰδικὴν ἐγκύκλιον δι' ἧς ἀπαγορεύει εἰς τοὺς ἱερεῖς νὰ ἀνήκωσιν εἰς πολιτικὰ κόμματα και ἄλλας μερίδας ἐν γένει πολιτικοῦ χαρακτῆρος και νὰ μετέχωσι πολιτικῶν διαδηλώσεων.

—Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν συνεπέει παρακλήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν διέταξε τὴν εἰς τὰς μονὰς τῶν ἐπιστροφῆν πάντων τῶν μοναχῶν ἀφοπλῶν τῶν φύλων, οἱ ὅποιοι περιφερόμενοι ἀνά τὴν χώραν ἐπροπαγάνδιζον τὸν παλαιῶν θεολογικισμὸν. Οὗτοι ἰδίως ἐλυμνίζοντο τὴν Βεσσαραβίαν.

—Τὰ τελευταῖα ἐν Ρουμανίᾳ πολιτικὰ γεγονότα ἠνάγκασαν τὴν κυβέρνησιν νὰ λάβῃ μέτρα κατὰ τῶν ἐν τῇ χώρα μυστικῶν ὀργανώσεων, τῶν τε ὀριστερῶν και τῶν δεξιῶν, νὰ ἀπαγορεύσῃ δι' αὐστηρῶς τὴν ὑπὸ τοῦ κλήρου χρησιμοποίησιν τῆς ἐπιρροῆς του πρὸς πολιτικὸν σκοπὸν. Ἐντεῦθεν ἐκλείσθησαν και οἱ μασωνικαὶ στοαί. Ὁ ὑπάρχων τῆς ἐθνικῆς στοᾶς τὸν ἐν Ρουμανίᾳ παραδεδεγμένου σκωτικοῦ τυπικοῦ Ἰωάννης Παγκῶλ εἶχε δηλώσει ἐπισήμως, ἐνώπιον τοῦ Πατριάρχου, τοῦ ἀντικειμένου Μητροπολίτου, τοῦ Καθολικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βουκουρεστίου και τοῦ πατριαρχικοῦ κλήρου ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν Πατριαρχεῶν, ὅτι ἡ μόνη ἐν Ρουμανίᾳ μασωνικὴ ὀργάνωσις εἶνε ἡ σκωτικὴ, ὅτι ὁ ἐθνικὸς ρουμανικὸς μασωνισμὸς εἶνε μοναρχικὸς, ἐθνικὸς και χριστιανικὸς, ὅτι ἡ δράσις αὐτοῦ εἶνε ἀνωτέρα πάσης ὑπονοίας, ὅτι ὁ μασωνισμὸς οὗτος εἶνε ἤδη ἐν Ρουμανίᾳ καθηργημένος, ὅτι ἀπὸ τούδε τὰ μέλη τῆς στοᾶς δὲν ἀνήκουν πλέον εἰς αὐτὴν και διὰ τὴν ἀκατάργησιν τῆς ἐπὶ τῆς ἐκείνουσιν τῆ ἀμοιβαίᾳ συγκαταθέσει τῶν μελῶν ἐκ πατριωτικῶν ἐλατηρίων, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ δηλ. ὅτι ὁ ρουμανικὸς ἐθνικὸς μασωνισμὸς οὗτε ἦτο, οὗτε ἐπιθυμεῖ νὰ καταστῇ ἐμπόδιον εἰς τὴν ὁδόν, ἣν θέλει νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ ρουμανικὸν ἔθνος. Μετὰ τὰς δηλώσεις ταύτας ή Α. Μ. ὁ Πατριάρχης διὰ τηλεγραφῆματος αὐτοῦ πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλεῆ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του ἐπὶ τῷ τοιαύτῳ τερματισμῷ τοῦ ζητήματος. Ἐπειδὴ ὁμως ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐν Κωνσταντίνῃ ἐθνικῆς στοᾶς τοῦ σκωτικοῦ τυπικοῦ κ. Ἰορμέσκου κατὰ τὴν τελευταίαν τῆς στοᾶς συνεδρίαν εἶχε δηλώσει ὅτι, παρὰ τὴν τυπικὴν ἀκατάργησιν του, ὁ ρουμανικὸς ἐθνικὸς μασωνισμὸς θὰ ἐξακολουθήσῃ τοὺς δεσμούς του μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ διὰ τῆς μασωνικῆς τριανδρίας τῶν ὑπάρχων σεβασμίων Ἰω. Παγκῶλ, πρίγκηπος Βαλεντίου Μπιμπέσκου και αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὡς δικαιουμένων νὰ καθιστοῦν εἰς τὸν μασωνισμὸν και νὰ προβιβάζωσιν εἰς βαθμοὺς ἀνωτέρους ἀνευ τοῦ παραδεδεγμένου τυπικοῦ και τῶν μασωνικῶν ἐμβλημάτων και δι, ἄρα, ἡ δράσις τῆς μασωνικῆς στοᾶς θὰ ἐξακολουθῇ κατ' οὐσίαν και ἐν τῷ μέλλοντι, ἐκρίθη ὅτι ἡ δήλωσις περὶ ἀκατάργησεως τοῦ μασωνισμοῦ ἦτο προσποιητή, ἐφ' ᾧ και ή 'Ι. Σύνοδος τῆς ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἐν εἰδικῇ συνεδρίᾳ κατέδικασεν τὸν μασωνισμὸν ὡς ὀργανωσιν ἐχθρικὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπεφάσισε δ' ὅτι οὗτος δέον ν' ἀποκαλυφθῇ προφορικῶς και γραπτῶς, νὰ συστηθῇ εἰς τὰ ὀρθόδοξα μέλη τῆς στοᾶς νὰ διαγραφῶσιν ἐκ τῶν τάξεων τῆς και νὰ στεργῶνται τῆς ἐκκλησιαστικῆς κηδεύσεως και τοῦ ἐνταφιασμοῦ ὅσοι τῶν ὀρθοδόξων ρουμανῶν ἐξακολουθοῦσι νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὰς μασωνικὰς στοὰς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἡ σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου Σόφιας ἐπανέλαβε προγενεστέρων παρὰ κλήσιν ὅπως εἰς τὰ βουλγαρικὰ δημο-

τικὰ σχολεῖα διορίζονται ὡς διδάσκαλοι τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων οἱ ἀπόφοιτοι τῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, τὴν αὐτὴν δὲ παρὰ κλήσιν ὑπέβαλον εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον και εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας δι' ἐπιτροπῆς και οἱ φοιτηταὶ τῆς αὐτῆς Σχολῆς.

ΡΩΜΑ·Ι·ΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἐν τισιν ὀργανοῖς τοῦ ἐν Πολωνίᾳ καθολικοῦ τύπου ἐδημοσιεύθη εἰδησις, καθ' ἣν τὸ πρῶτον συνέδριον τῶν βιβλιαστών, ἦτοι τῶν περὶ τὴν ἀγ. Γραφήν ἀσχολουμένων, ἀπεφάσισε τὴν ἀμεσον μετάφρασιν τῆς ἀγ. Γραφῆς εἰς τὴν πολωνικὴν ἐκ τῶν πρωτοτύπων καιμένων. Πρὸς τοῦτο ἐξελέγη εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἐξ ἐπιφανῶν καθολικῶν ἀγιογραφολόγων, ἦτις θὰ ὀφείλῃ νὰ προβῇ εἰς τὴν μετάφρασιν οὐχι ἐκ τῆς Βουλγάτας, ἀλλὰ ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ μὲν διὰ τὴν Π. Δ., ἐκ τοῦ ἐλληνικοῦ δὲ διὰ τὴν Κ. Δ. Ἐντεῦθεν προέκυψεν ἡ εὐλογος ἀπορία ἃν ἡ ἐπιχειρουμένη νῦν μετάφρασις αὐτῆ σημαίνει ὀριστικὸν παραγνωρισμὸν τῆς Βουλγάτας ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ἡ μήπως ἡ νέα μετάφρασις θὰ ἔχη δευτερεύουσαν σημασίαν, καθαρῶς βοηθητικὴν.

—Ἡ πρὸς τοὺς ἐν Γερμανίᾳ ἐπισκόπους τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας παπικὴ ἐγκύκλιος διαβιβασθεῖσα μυστικῶς πρὸς πάσας τὰς ἐνορίας κατὰ τρόπον ὅσως νὰ εὐρίσκηται εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἱερέων τῆ αὐτῆ Κυριακῆ, ἀνεγνωσθῆ ἐν πάσι τοῖς ἐν Γερμανίᾳ ναοῖ. Εἰς ὀλίγιστα μόνον μέρη ἡ μυστικὴ ἀστυνομία ἀντιληφθεῖσα τὸ πρῶτον ἔσπευσε νὰ κατάρσῃ τὰ ἀντίτυπα τῆς ἐγκυκλίου.

—Ὁ ἐν Ρώμῃ ἀνταποκριτὴς τῆς «Reichspost» ἐπιστέλλει ὅτι ὁ ἀντιπρόσωπος κράτους φιλικῶς ἔχοντος σχέσεις πρὸς τὴν Ρωσίαν, ἠρώτησε τὸν καρδινάλιον Pacelli ἃν ἡ τοῦ ἁγίου Πατρὸς ἀσθηρὰ ἀντικομμουνιστικὴ ἐγκύκλιος δὲν ἔβλαψε τὴν ὀρθόδοξον ἐν Ρωσίᾳ Ἐκκλησίαν, ἔλαβεν δὲ τὴν ἀπάντησιν: «οἱ ἑλληνορθόδοξοι, ὅπως και οἱ ρωμαιοκαθολικοὶ, βασίζονται τὰς θρησκευτικὰς τῶν ἐλλήνων εἰς τὸν Θεὸν και οὐχι εἰς τὸ ρωμικὸν σὴνταγμα. Πρὸς τούτοις τὸ Βατικανὸν ἀγνοεῖ εὐκολίας παρεχομένας ἐν Ρωσίᾳ πρὸς ἀσκησιν θρησκευτικῶν καθηκόντων» τοῦναντίον εἶνε τὸ ἀληθές, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐκ Ρωσίας εἰδησεων περὶ ἐπιδεινώσεως τῶν ἀντιθρησκευτικῶν μέτρων κατὰ τὸν ὀρθοδόξον τοῦ Πάσχα και περὶ ἀναζωογονήσεως τῆς δραστηριότητος τῆς ἀντιθέου κινήσεως ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κράτους. Ἡ κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ ἐγκύκλιος βασίζεται ἐπὶ τῶν αἰωνίαν ἀληθειῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὰς ὁποίας ἀποκορπεῖ ὁ κομμουνισμὸς κατὰ τὴν θεωρίαν και πρᾶξιν, ὁ δὲ ἁγιος Πατὴρ δὲν δύναται νὰ ἐπηρεάζηται ὑπὸ ὀφελμιστικῶν βλέψεων».

—Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Bari διαργάνωσε «συνέδριον τοῦ Εὐαγγελίου» διὰ τοὺς λαϊκοὺς ἐπὶ τῷ τέλει νὰ εἰσαγάγῃ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ἕκαστον οἶκον τῆς ἐπαρχίας του και νὰ παρωθήσῃ ἕκαστον εἰς ἀνάγνωσιν και μελέτην του. Τὸ οὗτω προκληθὲν ἐνδιαφέρον ὑπῆρξε μέγιστον, προκαλέσαν μείστην συγκροσὴν ἀνδρῶν, γυναικῶν, νέων και παιδιῶν, πρὸς ἕκαστην ὀμάδα τῶν ὁποίων ἐγένοντο εἰδικαὶ διαλέξεις περὶ ἀγιογραφικῶν ζητημάτων. Τὰ παιδιὰ εἰσήχθησαν εἰς τὴν εὐαγγελικὴν ἀτμόσφαιραν διὰ τῶν παραβολῶν, ἡ ὑπὸ τῶν ρητόρων δὲ δραματικὴ ἐρμηνεία τῶν κατὰ τρόπον νοητῶν ὑπὸ τοῦ παιδικοῦ κόσμου προὐκάλεσε μέγιστον τὸν παιδικὸν ἐνθουσιασμὸν. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ συνεδρίου τὰ παιδιὰ ὠδηγήθησαν εἰς τὸ θέατρον, ἐνθα ἐπιδείχθησαν σκηναὶ ἐκ τῶν Εὐαγγελίων μετ' ἐξηγήσεων δι' ἕκαστην. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅπως τὰ Εὐχαριστικὰ συνέδρια συμπληροῦνται πάντοτε δι' Εὐαγγελικῶν συνεδρίων, ἐξ ὧν μεγίστη ὀφέλεια προκύπτει διὰ τοὺς πιστοὺς ἀπὸ πάσης ἐπόψεως.

—Παρὰ τὴν ἀντικληρικὴν ἐν Γερμανίᾳ ἐκστρατείαν ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ ἐξακολουθεῖ ζωηρά, μάλιστα ἐν Μογγαφ, —κατὰ τὸν ἀνταποκριτὴν τοῦ Tyd— Γράμματα τῶν ἱεραρχῶν ἀναγιγνώσκονται ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος σχεδὸν κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν, 150,000 δὲ ἀντίτυπα τῆς κατὰ τὸ Λούδενδορφ ἐπιστολῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἐπολήθησαν ἐν βραχεῖ. Συγκλητικῶσις ἐν κλειστοῖς χώροις ἐγένοντο, ἡ δὲ ἐπίθεσις τῶν ἐθνικοσοσιαλιστῶν κατὰ τῆς ἀγ. Γρα-

φή; διήγειρε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινῶν τοσοῦτον, ὥστε ἐν μόνῳ τῷ Μονάχῳ—ὡς γράφει τὸ λογιζόμενον «Tablet»— καθ' ἑξῆς ἀνάστα διαργανοῦνται διαλέξεις: ἐπὶ τῆς Βίβλου ὑπὸ τοῦ καθολικοῦ κλήρου πρὸς ἰκανοποίησιν τοῦ γενικοῦ πόθου. Εἰς διάστημα ἑξαμήνου ἡ ἀγ. Γραφή ἐπακλήθη εἰς 560.000 ἀντίτυπα.

— Ἐπίκειται ἡ εἰς τοὺς ἁγίους τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας κατάταξις τοῦ καρδινάλιου Στανισλάου Hosio, πολωνοῦ τῆν καταγωγὴν (1501-1579), ἀρχιεπισκόπου Κρακοβίας, ἔνθα ἀπῆλθε μεγίστου σαβασμοῦ. Ἐπίσης πρόκειται γὰ ἀνακηρυχθῆ ὡς ἁγία ἡ πριγκίπισσα Μαρία Κλοτίλδη τῆς Σαβοΐας († 1802).

— Πρὸ τινος συνεκλήθησαν εἰς πλήρη συνεδρίαν τὰ μέλη τοῦ Ἱεροῦ Κολλεγίου ἀντιπροσωπεύοντα τὰς τρεῖς κυριουργίας: τῆς ρωμαϊκῆς; Κουρίας, ἡτοι τὴν τῆς Προπαγάνδας, τῶν Ἐκτάκτων Ἐκκλητῶν Ὑποθέσεων καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ τοιαύτη συνέλευσις τῆς Κουρίας ἐξακτινοῦσθαι ὡς ἄνευ προσηγυμένου, προήδρευσε δ' αὐτῆ: αὐτὸς δὲ Πάπας. Ὁ κύριος σκοπὸς τῆς συσκέψεως ἦτο ὁ τρόπος τῆς διοργανώσεως τῆς ἐκκλησίας ἐν Αἰθιοπία. Ὑπελογίσθη ἡ διαίρεσις τῆς χώρας εἰς τρεῖς ἐπαρχίας διευθυνομένας ὑπὸ ἰσαριθμῶν ἀποστολικῶν βικαρίων ὑπὸ τὴν γενικὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ἀποστολικοῦ Ἐξάρχου. Μεγίστη δραστηριότης παρατηρεῖται εἰς ἀνεγερσιν ναῶν, νοσηκομείων καὶ σχολείων. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ρόδου μοναχὸς Castellani, ἀποσταλεὶς πρὸ τῶν Χριστογενῶν εἰς Αἰθιοπίαν ὡς Ἀποστολικὸς Ἐπισκέπτης, ὑπέβαλεν ὑπόμνημα, ὅπερ ἀπετέλεσεν ἀντικείμενον συζητήσεων τοῦ Ἱεροῦ Κολλεγίου.

— Τῆ 2 ἰσταμένου συνεκροτήθη ἐν Ρώμῃ διεθνὲς συνέδριον τῆ πρωτοβουλία τοῦ καθολικοῦ Συνδέσμου τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, αὐτὸς σκοπὸς: εἶνε ἡ προαγωγή τῆς σπουδῆς τοῦ ἀνατολικοῦ χριστιανισμοῦ. Οὐδὲν συνήλθον εἰς τὴν ἰταλικὴν πρωτεύουσαν ἀντιπρόσωποι ἐκ πλείστων χωρῶν, ἐτελέσθη πανηγυρικὴ λειτουργία κατὰ τὸ δρθόδοξον ἑλληνικὸν τυπικὸν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἀγ. Ἀθανασίου τῆς Via del Babuino, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῶν εργασιῶν τοῦ συνεδρίου τὰ μέλη αὐτοῦ ἐξέδραμον εἰς Bari πρὸς προσκύνησιν τοῦ Ἱεροῦ λειψάνου τοῦ ἀγ. Νικολάου.

NEA BIBLIA

Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ Σακράτους, Θρησκευτικὰ καὶ κοινωνικὰ μαθήματα: Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ φαρισαῖοι.

Ἀνδρέου Φωτράκη Βοηθῶ ἐν τῷ Θεολογικῷ Σπουδαστηρίῳ, Κατάλογος τῶν χειρογράφων τοῦ Ἱολογικοῦ Σπουδαστηρίου Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Ἀθῆναι, Τύποις «Φοῖνικος» 1937.

Διονύσιου Ἰω. Φιλιππίδου, Ὑφηγητοῦ ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου, Διευθυντοῦ τῶν Θρησκευμάτων ἐν τῷ Ὑπουργεῖῳ Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας, Ἐλλάς πιστεύουσα. Λόγος πανηγυρικὸς εἰς τὴν 25 Μαρτίου ῥηθεὶς κατὰ τὸν πανηγυρικὸν ἐορτασμόν τῆς Ἐθν. Ἐορτῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρνασσοῦ». Ἀθῆναι, τύποις «Πυρσοῦ» 1937.

Γεωργίου Γ. Κουρμούλη Συντάκτου τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, Περὶ τοῦ ἐτύμου τῆς λέξεως «Χαννία». Ἐναϊσμός ἐπὶ διδακτορικῆ διατριβῇ. Ἀθῆναι, Τύποις Ἑλλήνων Ἐπιστημόνων, 1937.

Εὐγενίου Μιχαηλίδου καθηγητοῦ, Ἐξέχουσαι φύσιονομίαι ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γραμματολογίᾳ τῆς κοπτικῆς; Ἐκκλησίας (ἀπὸ τοῦ 5' μέχρι τοῦ 8' αἰῶνος). Ἀλεξάνδρεια, πατριαρχ. Τυπογραφεῖον, 1937.

Ἐμμ. Γ. Παντελάκη, Ἀποκαλυπτικά. (Εἶναι ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου ποιήμας); Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς «Ἀθηνᾶς». Ἀθῆναι, τύποις Παρ. Λαὼν 1937.

Σοφοκλέους Δ. Δώλη, Αἱ κοινωνικαὶ ἰδέαι τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. (Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ «Γρηγορίου Παλαμᾶ»). Τύποις Μ. Τριανταφύλλου, Ἐσσαλονίκη.

Στιλ. Σεφεριάδου, Ἡ πρώτη ἱστορικὴ ἐμφάνισις: α) διεθνῶν συμβατικῶν ὄρων παροπλισῶς συνοριακῶν ἐδαφῶν καὶ β) ἀναγνωρίσεως δικαιωμάτων εἰς θρησκευτικὰ μειονότητα. Ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, 1937.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

Προκειμένου ἵνα ἀνακηρύξωμεν ὑποψηφίους διὰ τὴν διενεργηθησομένην ἐκλογὴν τακτικοῦ ἐφημερίου τῶν ἱερῶν ναῶν, Κοιμητῆος Θεοτόκου Ὁριατοῦ, ἀγ. Παντελεήμονος Μπάφι, ἀγ. Ἀναργύρων Πλάκας Λαυρίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι μίαν τῶν ὡς ἄνω θέσεων καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ άρθρου 82 καὶ 83 τοῦ καθικ. νόμου 5439 «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων καὶ Γ. Α. Κ. Ε.» ἀπαιτούμενα προσόντα ἵνα μέχρι τῆς 20ῆς Ἰουνίου ἐ. ἔ. υποβάλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενων πιστοποιητικῶν διὰ τὰ παρατεταῶ. Ἐν Κηφισῶ τῇ 20 Μαΐου 1937. † Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἰάκωβος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον Ο. Δ. Ε. Π. τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκμίσθωσις ἡ κάρπασις 1) 2.000 ξυγίων καυσοξύλων ἐκ τοῦ δάσους Νησις καὶ Γαλέως 2) 200 ξυγίων καυσοξύλων ἐκ τοῦ δάσους Ἐρημονῆσι Παναγιά καὶ 3) 10.000 ξυγίων καυσίμου ὕλης πρὸς ἀσβεστοποιεῖν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ἀνωτέρω δασῶν τῆς ἰ. μονῆς; Χουσολεοντίσεως Αἰγίνης βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 289 1937 διακηρύξεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο. Δ. Ε. Π. τῆς ἰ. Μητροπόλεως Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Αἰγίνῃ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 6ην τοῦ μηνος Ἰουνίου 1937 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὄραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας; Ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, καὶ λοιπῶν ὄρων δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ Ὑπ)ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ Προσδρεύων Ἀρχιμ. Δημήτριος Γάικας Χελιώτης.

Τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον Ο. Δ. Ε. Π. τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκμίσθωσις, ἐνεργηθησομένην δι' ἐνοφραγίστων προσφορῶν τὰ ὑπ' αὐτῆς ἀριθ. Δελτίου 30 ἀπογραφέντα 290 ἐλαιοδένδρα κείμενα σποραδικῶς ἐπὶ τῆς χερσονήσου Μεθάνων ἐντὸς ἀγρῶν τῆς ἰ. Μονῆς; Χουσολεοντίσεως Αἰγίνης βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 312 1937 διακηρύξεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο. Δ. Ε. Π. τῆς ἰ. μητροπόλεως; Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Πόρῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 27ην Ἰουνίου 1937 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὄραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιαγραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ Ὑπ)ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Ὁ Προσδρεύων Ἀρχιμ. Δημ. Γάικας Χελιώτης

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Διευθύνουσα Ἐπιτροπεία:
† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Κίτρους ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
† Ὁ Μεσσηνίας ΠΟΛΥΚΑΡΙΘΟΣ
Ἰγασθνος, Π. Σ. Μανωλέσης

Τύποις «Φοῖνικος» ὁδὸς Διονύσου 4 ἀρ. Τηλ. 54-229